

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MAURICE DECOMPRE

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ

ΝΑΣ φίλος μου, ο Βαλεντίνος, μου έλεγε τις προάλλες :

— Κανένας άνθρωπος δεν υποφέρει όσο εγώ. Πάω, ξεχνομαι, γελώ, διηγούμαι εθιμικές ιστορίες, θαυμάζω την Γκρέτα Γκάρμπο, διαβάζω γοητευμένος τα ποιήματα του Βαλερό, χειροκροτώ τα πόδια της Μιστεγκέτ, πίνω ένα σωρό κακτείλες, συμπληρώω τον τέλος σαν παριανός, άποφασισμένοι να μην αφήσω να του ξεφύγει καμιά χαρά και εμφανίζομαι στους άλλους σαν ένας άνθρωπος ευτυχισμένος. Μά αυτό

τό τελευταίο είναι μια όφθαλμαπάτη, γιατί στην πραγματικότητα σκάω από τον πόνο και τη λύσσα. Μια έξιδια γεννοβόλση μέσο στην καρδιά μου και τα μικρά της τη διαγκώνουν. Γιατί όμως υποφέρω; *Ε! διάβλε, έξ αιτίας μιας γυναίκας. *Από τη γυναίκα προέρχεται κάθε ευτυχία και κάθε δυστυχία. Σάς χωρατώ, Έδες και Μαρίες, τρομερές και κεχαριτωμένες! Σάς χρωστώ τη δυστυχία. Κ' η δυστυχία ή δική μου είναι ακόμα πιο φριχτή, γιατί ή άφορητή της δεν αμφίβολη, άβέβαιη, δεν ήπρησε ποτέ ίσως. Πολύ πιθανόν να υποφέρω χωρίς λόγο και να είμαι ίσως στην πραγματικότητα ο πιο ευτυχής θνητός! Αδίκη ή σκέψης όμως μεγαλώνω ακόμα περισσότερο το μαρτύριό μου. Δεν με καταλαβαίνει ελεος; *Ας σου λοιπόν. Σου διηγήθηκα αρκετές ευθιμικές ιστορίες κ' έτσι έχω το δικαίωμά μου να σου διηγηθώ και μια θλιβερή. *Ας σου λοιπόν.

— *Ακούω, τού είπα.

Και ο Βαλεντίνος άρχισε να μου διηγείται τα εξής :

— Τη Μισελίνα τη γνώρισα έδω και τέσσερα χρόνια σε μια λουτρόπολη. Για πρώτη φορά την είδα την ώρα που κατέβαινε να πάρη το μπάνιο της. Το πλαστικό κορμί της, το γλυκό της πρόσωπο, τα μεγάλα της μάτια με γοητεύσαν από την πρώτη στιγμή. Στάθηκα και την κύταξα σαστισμένος. Γύρισε και με κύταξε κι αυτή. *Ε, αυτό ήταν όλο. *Η ματιά με διασταυρώθηκαν κι από τη στιγμή εκείνη συνεννοηθήκαμε τόσο καλά, ώστε όταν ξαναγύρισαν μαζί στο Παρίσι, έπειτ' από δεκαπέντε μέρες, άποτελούσαμε το πιο ευτυχημένο ζευγάρι του κόσμου.

*Τρία χρόνια βίβαζε αυτή ή ευτυχία.

*Πρό ενός χρόνου άρρώσθηκα. Τα χέρια μου και τα πόδια μου πιστηκαν από ρευματισμούς. Δεν ήπρηξε βέβαια κανένας σοβαρός κίνδυνος, μά οι πόνοι μου ήσαν τρομεροί. *Έμενα άκίνητος στο κρεβάτι μου, άλύγιστος, σφοδρωμένος με πανία και συνασπισμούς, ξεφώνιζα κι' ανασταναζα άδικά από τα συμπτώματα του πόνου. *Έμοιαζα με μια μούμια που τραγουδία! Μά δεν φαινόμουν καθόλου γελοίος στη Μισελίνα, τόσο μ' άγαπούσε. Ούτε ή άνοσταία των μαλακτικών μέσο στα όποια μου σκευε τα χείλη της για να μ' ένθουρυνω να τά πιω, ούτε ή άηδία των καταπλωμάτων, ούτε ή άγύαρη που έκανε σε κάθε στιγμή να μου άσσηκώνη το κεφάλι και να μου άλλάζη τα μαξιλάρια, ούτε το τάισμα—γιατί ήταν υποχρεωμένη να μου δίνη το φαγητό μου, έπειδή τα χέρια μου ήσαν σαν του παραλυτικού,—ούτε τ' άτελειωτα βιβλία που μου διάβαζε για να με διασκεδάχη, ούτε ο έντυπος που έκανε ευμενική στον κιναιτέ και που κάθε τόσο τον δέκοπτε για να μου δόση το ναρκωτικό, το όποιο μου είχε όρισει ο γιατρός,—τίποτε, τίποτε δεν άηδίαζε την άγαπημένη μου Μισελίνα. Με λάτρευε, άν και ήμουν δύστροπος, άποκρουστικός, άσημος. Με λάτρευε όσο καμιά γυναίκα δεν με είχε άγαπήσει ως τότε.

*Αυτό που συμπλήρωσε τη χαρά που μπορούσα να νιώθω ανάμεσα στους πόνο μου, ήταν ότι, κοντά σ' αυτήν ήπρησε φίλη, είχα κι' ένα φίλο. Κι' ο φίλος μου αυτός ήταν γιατρός, ο Ζωρζ, τον ξέρεις. Ο Ζωρζ δεν περιόριζόταν μόνο στην άφορητή μου. Ο νεαρός κ' ένδοξος κύλιος αυτός έπιστήμων, έννοιωσε μία μένα άφοσίωσι άδελφού. Δεν του έφτανε να χρε-

ται στο σπίτι μου δυο και τρεις φορές την ήμέρα. Και το βράδυ, όταν τελείωνε τις επισκέψεις του, έρχόταν και καθόταν, κοντά στο κρεβάτι μου, πλάι στη Μισελίνα. Κι' αυτός άνασκαίνε το κεφάλι μου κι' άλλαζε τα μαξιλάρια μου. Κι' αυτός δοκίμαζε τα μαλακτικά μου. Συνα ενώ ή Μισελίνα κρατούσε το πιάο με τη σούπα μου, ο Ζωρζ έβαζε άργα τις κουταλιές στο στόμα μου, άπου τις φουούσε προηγούμενος. Και πολλές φορές, με το φόβο μή μου έβγη καμιά χροίσι, πέφανε όλη του τη νύχτα, κοντά στο κρεβάτι μου, σε μια πολυθρόνα.

*Χυδαίμενος έτσι σφοδρόμην μήπως έξακολούσοια να προσποσίω τον άρωστο, όταν θά γινόμουν κα ά, για να δοκιμάσω ακόμα τη χαρά που έννοιωθα, βλέποντας να μ' άμαπουν και να με χιδαίουν δυο φίλοι καλοί κι' άγαπημένοι.

Μία νύχτα, άνοιξα τα μάτια μου άπότομα, παρ' όλο το ναρκωτικό που είχα πάρει, σαν κάποιος να με είχε σκουντήσει. Και είδα στη πολυθρόνα τη Μισελίνα και τον Ζωρζ άγκλωλωμένους σφιχτά, να φιλιούνται παράφορα.

Νά πηδήσω! Νά ριχτώ άπάνω τους! Νά τους πνίω με τα δυο μου χέρια, μέσα στο φιλήμα τους! *Άλλοίμω! αυτό ήταν άδύνατο. Το βάρος των πασιμένων χεριών και ποδιών μου με κρατούσε καρφωμένο στο κρεβάτι μου. *Ήμους όιοιους με το στρατιώτη του συνέτρου του Μπουντελιού *που πεθαίνει άσάλευτος μέσα σ' άπέαντες προσπάθειες*. Μου ήταν άδύνατο να σηκώσω καν το χέρι μου ή να σφιέω τη γροθιά μου για να κάνω μια άπειληκή κίνηση! *Έταν τρομερό!

Νά τους βρίσω, να τους φέρσω κατάρουα την άηδία της προδούσις τους, ούτε κι' αυτό μπορούσα να τό κάνω.

*Η φωνή δεν έβγαίνε—ούτε καν μια κραυγή, ούτε καν ένας ρόγχος—άπό το λαούγγι μου, που τόπνιγε ή φριχή και ή όγνη.

*Έμενα άσάλευτος, άμίλητος, άκίανος για το παραιχρό.

Μονάκι το κεφάλι μου σάλευε και στριφογύριζε έπάνω στον τεταμένο λαιμό μου, εε τα μάτια διασταλμένα από δόνη και φρίχη θάμοιασε σίγουρα με φριχτό κεφάλι χελώνας που στριφογυρίζει έξω από το καβούκι του.

Και κάτω από το μανιασμένο βλέμμα μου που καθώς έβγαίνε άπ' τα μάτια μου, μου έκαινε τα βλέφαρα, έκείνοι έξακολούσοι—σαν ναγκυλιάζονται τρελλά, παράφορα. Τους έβλεπα και τους άκουγα, βαναυσμένος από την πιο φριχτή μαγία που έννοιωσε ποτέ άνθρωπος, ως τη στιγμή που ή έτίδρασι του ναρκωτικού άνάγκασε τα μάτια μου να ξανακλειστούν και μου ξανάγειους το κεφάλι στο *αϊκάκι μου...

Την άλλη μέρα... έξακολούθησε ο Βαλεντίνος με κάποιο διαταγμό.

— Την άλλη μέρα, τον συμπλήρωσα γώ, θά φωνιάσει σίγουρα τους ύπερτές σου αι θά τους ελες να πεταξουν έξω άπ' το καπίε της φίλης σου και το φίλο σου.

— *Οχι.

-- Τους κράτησες λοιπόν ;

— Ναι, και τους κρατώ ακόμα και δεν θύ τους δώσω ποτέ! Γιατί σ' άλήθεια τίποτε δεν μου αποδεικνίει ότι ήσαν πραγματικά ένοχοι.

*Ναι, τίποτε δεν τό άποδεικνίει αυό! Είδα βέβαια την άπιστία τους, αυτό είναι βέβαιο, μά αυτό που είδα ύψιστο τάχα στην πραγματικότητα. *Υπάρχουν, έξείεις, παρασάθσεις. Και τα ναρκωτικά έχουν παρενα άπο.ελεσηματα, θολώνουν το βλέμμα, παραμορφώνουν τα άντικείμενα. *Έχεις κανίσει ποτέ σου όπιο ή σοσί; *Έχεις τό βράδυ θυμώσαι είχα πάρει έφτα όττώ κουταλιές χλωράλη. Κι' ο Ζωρζ σφοίταν πώς θι περνούσα άσημη νύχτα. *Έλεσα ίσως όθμα μιας τρομερής όφθαλμαπάτης! Πάντως, αυτή ή ύπόθεσις δεν είναι άνοητή και κάθε αμφιβολία έτιτερείται. Μπορούσα να καταδικάσω, χωρίς άλλη άποδείξη, εκτός άπ' αυτή που μου δούσαν τα θολωμένα μάτια μου, την τόσο τρυφερή Μισελίνα και τον τόσο αγαπό Ζωρζ; *Οχι. Και ή ά πιο τώρα ένα χροίο ή ζωή μου κυλάει ήλιενη, άναίμεσα σ' έκείνην που με λάτρεισε όλοένα και πιο πολύ και σ' έκει-ον που μου δειχεται (*Η συνέχεια εις την σελίδα 1923)

Την είδα την ώρα που κατέβαινε να πάρη το μπάνιο της.

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΡΟΖΕΤΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1901)

ώραιο, όταν βγαίνει κανείς στη σκηνή, να βλέπει όλα τα λογριών καρφωμένα άπάνω του και τούς συναβέλους και να σκάζουν από τη λύσσα τους. Τό σουβέ δεν εινε πάντα πληκτικιά... 'Η σαμπάνια γεμίζει από ανάλαφρο χρυσάρι τὰ ποτήρια... 'Επειτα, σπαράζουν τὸ τραπέζι σὲ μιὰ γωνιά και χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἴηους τοῦ πιάνου. 'Ὡστε ἡ Ροζέττα δὲν θὰ σουπάρη, δὲν θὰ χορέψῃ πειά; 'Ανασηκωνοντας τὸ βελάκι της, κυττάζει τὸ μικρὸ θεβλόβερ, ποὺ λάμπει στὰ χέρια της. Εινε πολὺ χλωμῆ... Φοβάται. Αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ κάνει, τὴν τρομάζει... Θὰ φέρῃ πολὺ πόνο αὐτὴ ἡ σφαίρα ποὺ τρυπάει τὴ σάρκα... Τρέμει, θέλει νὰ παρατήσῃ τὸ δπλο της... Μὰ ὄχι, ξαφνικά τὸ σφίγγει δυνατὰ στὰ χέρια της! Δὲν μπορεί πειά νὰ ζήσει, ἀφοῦ ὁ ἀγαπημένος της τὴν ἀπάτησε και τὴν παράτησε. Μήπως ἔχει αὐτὴ λιγώτερο θάρρος ἀπὸ τὸσες και τὸσες γυναίκες ποὺ αὐτοκτονοῦν; Θὰ δείξῃ σὲ λίγο πὼς εινε δυνατὴ... Τὸ ἀποφασίζει, θὰ πεθάνῃ!...

'Ενα μόνο πράγμα τὴν ἀνησυχεῖ. Δὲν ἔχει χρησιμοποιήσει ποτὲ τὴν θεβλόβερ. 'Αν τραβήξει ἀσχημα και πληγωθεῖ μόνο; Σκέπτεται λοιπὸν ὅτι μπορεί νὰ κάνει μιὰ δοκιμὴ γιὰ νὰ μάθῃ. Και σκοπεῖται ὅσο μπορεί πὺδ καλά, τὸν κορμὸ μιὰς βαλκαντιδῆς, λίγο μακριὰ, ἀνάμεσα στὸς ψηλοὺς θάμνους, πᾶζει τὴ σαυδὸάλη, πολὺ ἀργά, και πυροβολεῖ!

Μιὰ κραυγὴ! Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀκούεται!

'Η Ροζέττα πλήγωσε ἡ σκότιος κάποιον κεί, πίσω ἀπ' τοὺς θάμνους.

'Ορμαί ἀμέσως, ψάχνει και στέκεται, κατάπληκτη ἀπὸ φρίκη. 'Ενας νέος ποὺ δὲν εὐν ἔξερε—πολὺ νέος, γοητευτικός, καλοντυμένος—κοίτεται ἀπάνω στὰ σπασμένα κλαδιά, ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα, μὲ τὸ ἔνα του χερί ἐπάνω στὴ καρδιά.

Εινε νεκρός!

— Βοήθεια! Βοήθεια! φωνάζει ἡ Ροζέττα.

Και συγχρόνως μιά, ἔρχεται, δὲν ἔξερε τί νὰ κάνει, γυρίζει σὰν τρελλή, ξεσπάει σὲ λυγμούς, θέλει νὰ συγκρατηθῇ, ἐπάνω στὰ δέντρα και περὶεῖ λιποθύμη ἀπάνω στὸ νέο ποὺ σκότωσε, νομιζοντας πὼς θὰ πεθάνῃ κι αὐτὴ... Μὰ ὀτην λιποθυμία της, ὅπως ὁ ἔναν ἔβλεπε γαμὰθὸν δνερα, τὴς φαίνεται πὼς νοιάζει νὰ κτυπήῃ ἡ καρδιά τοῦ θύματος της δυνατὰ, ὅτι τὰ πρῶτα του τὴν σφίγγουν ἐρωτικὰ και ὅτι δὺδ χεῖλη, καθώς τὸ φιλάει τρυφερά, τὴς ψιθυρίζουν:

— 'Η σφαίρα ἔσπασε ἔνα κλαδί πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου! Τρόμαξα, μισολιποθύμησα... Μὰ δὲν πέθανα καθόλου και... εἶσαι πολὺ ὠραία!

IV

Μιὰ ὠρα κατόπιν, οἱ δὺδ νέοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ σὺδεντρο γιὰ νὰ πάνε νὰ γευματίσουν μαζί σ' ἕνα ἔξοχικὸ μεζουράν. 'Η Ροζέττα οὐτε συλλογίσταν τώρα νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ τὸ θεβλόβερ της. Εινε πέσοι ἀνάμεσα στὰ χόρτα, γεμάτο μὲ πέντε σφαίρες... Κάποιος θὰ τὸ βρῇ χωρίς ἄλλο, κάποια μέρα. 'Ενας διαβάτης ποὺ δὲν θὰ συλλογίζεται νὰ πεθάνῃ, γεμάτος ἐλπίδες, χαροῦμένος. Ποιὸς; ἔξερε ὅμως... Βλέποντας τὸ θεβλόβερ, ἴσως νὰ γίνῃ σκεπτικός και νὰ συλλογιστῇ τὴ ματαιότητα τῆς ζωῆς και τοῦ ἔρωτος. Και νὰ φρενίση καμμιὰ σφαίρα στὸ μυαλό του... 'Α, ὄχι, ὄχι, ἡ Ροζέττα θὰ πᾶί μιὰ ἀπὸ αὐτὴς τῆς ἡμέρας νὰ πάρῃ τὸ περισσότερο και νὰ τὸ πετάξῃ στὸ Σηκουάνα...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΑ ΧΡΥΣΟΡΥΧΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1898)

εἶχαν αὐτὴς ἡ δὺδ κατηγορίες και πειά ἦταν ἡ διαφορά τους ἀπάντησα σὰν αὐτόματο, γιατί ἤξερα ὅτι τόσο ἐγὼ ὅσο κι ὁ βοηθός μου παίζαμε τὸ κεφάλι μας. 'Απάντησα λοιπὸν σταθερὰ, κυττάζοντας στὰ μάτια τοὺς δικαστὰς μας:

— Φόνος ἐξ ἀμελείας!...

— Πολὺ καλά! 'Εκανε ὁ ἀρχηγὸς τὸν χρυσορῦχον. Παίξατε τὴν τῆχ σου...

Κι ἔχωσε στὴ ζώνη του τὸ περισσότερο του.

— 'Απόψε, μᾶς εἶπε κατόπιν, θὰ σᾶς βάλουμε σὲ μιὰ πιρὸγγα, μαζί μὲ τὰ μηχανήματα σας, τὰ ὄπλα σας και μὲ τρόφιμα γιὰ δὺδ ἡμέρες και θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ σᾶς παρασύρῃ τὸ ρεύμα. 'Ο Θεὸς κατόπιν ἂς κάνει κατὰ τὸ θέλημά του. Αὐτὰ εἶπε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Μεγάλου Βορρά!...

'Ὑστερὸ ἀπὸ πέντε ἡμέρες, μιὰ φυλὴ 'Εσκιμῶν μᾶς περιουσιλέξε, μισοπεθαμένους ἀπὸ τὴν πείνα και μᾶς φιλοξένησε στὴ κατασκήνωσή της. 'Εκεῖ πέρα τότε, ἔσπερὸ ἀπὸ λίγο καιρὸ «γυριστὸς» τὸ «Καγιαῖ», ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιτυχημένα φιλμὶ τῆς τελευταίας πενταετίας, ἀφοῦ βέβαια κάλσα πρῶτα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ τοὺς ἀπαραίτητους συνεργάτες του.

T. BAN NTA-Y-K

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1910)

ὀλόκληροτὸ ποσὸν τοῦ τρομεροῦ δηλητηριοῦ!... Τὴν ἐπομένῃ τὸ πρωτὴ, ἡ κυρία Πέκ βρίσκεται νεκρῆ, στὸ κρεβάτι της... Τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα ἔχουν σκορπίσει ἐντελὸς τὴν ὕπαιτη μρωδιά τοῦ αἵματος... Κι ὁ ἀπόροστος δόκτωρ Οὐλίμα Πόρτερ, ἀστυατρος, πιστοποιεῖ: 'Ὅτι ὁ θάνατος τῆς κυρίας Πέκ ὀφείλεται σὲ... συγκοπή τῆς καρδιάς!...

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα. Στὴ Νέα 'Ὀρχη πειά...

Μεσάνυχτα περασμένα... 'Η ἴδια σκιά μὲ τὸ μαγιώ, γλυστράει ἔξω ἀπ' τὸν κοιτώνα τοῦ ζεύγους Οὐαίτ και τρυπώνει ἀδόρυφα στὸν κοιτώνα τοῦ κυρίου Πέκου. 'Ὁ καικόρνος γαμπρὸς ἐτοιμάζεται νὰ στειλῇ και τὸν πεθερὸ του ἐκεί ποὺ ἔστειλε—τρεῖς μῆνες πρὶν—και τὴν ἀτυχή πεθερὰ!... 'Ισχυρῆς ἰδιοσυγκρασίας ὄμως ὁ πεθερὸς, δὲν νερκωνεται τελείως ἀπ' τὸν αἰθέρα... 'Ἐτα τὸ τιμπρημα τῆς βελόνας, τὸν νινάξει ὀρθὸ!... 'Αγρία πάλι ἐπακολουθεῖ, μεταξὺ θύματος και δολοφόνου... Αναστατώνεται τὸ σπιτι... Τρέχουν οἱ ὀπηρετες... Συλλαμβάνεται ὁ σατανικός δόκτωρ, ἐνὼ ἡ δυστυχισμένη γυναίκα του—ἔξω ἀπ' τὴν φριχτὴ ἀποκάλυψη—λιποθυμεῖ!

'Αλλά, τὸ δηλητήριο εἶχε προλάβει νὰ ζυθῇ στὸ στομάχι τοῦ κυρίου Πέκου... 'Η πάλι ἐπιτάχυνε τὴν ἐνέργειά του... Κι ὅταν ἀρχισαν ἡ πρώτες ἰατρικὲς βοήθειες, ἦταν ἀργά πειά: Τὸ θῦμα εἶχε ξεψυχήσει μὲ φριχτοὺς πόνους!...

Κατάδικος σὲ θάνατο τώρα ὁ νεαρὸς ἐπιστήμιων, συντροφεύεται ἀπ' τὸν ἀββά τὸν φυλακὸν και μεδίει ἀπ' τὸ ἀλκοὸλ, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία του ἐπιθυμία... Και λίγες ὠρες ἀργότερα, ὅταν πειά ἡ δικαιοσύνη ἔχει ἐκτελέσει τὸ καθήκον της, ὁ ἰατρὸς τὸν φυλακῶν δόκτωρ 'Αμος Σκονάρζ, λέει στοὺς δημοσιογράφους:

— Τριακόσιους καικόρνος ἔχω δῆ, ὡς τώρα, νὰ ἐξυλιωνοῦν τὰ ἐγκλήματα τους ἀπάνω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα!... 'Αλλὰ τὸν κυνηγὸ και τὴν ψυχικὴ ἀναισθησία τοῦ Οὐαίτ δὲν τὴν παρατήρησα σὲ κανέναν ἄλλον!... 'Αστειεύταν διαρκῶς μὲ τὸν ἀββά. Ἐπινε ἀλκοὸλ, γελῶσε, ἔκανε καλαμπούρια διαρκῶς!... Ὅτε φόβος μοιδαίει τὴν ψυχὴ του, οὐτε τὴμῃς στυνδιήσεως, οὐτε στενογυρία!... 'Ασφαλῶς μὲ πιὸ ἄνοι και μὲ περισσότερο κέρφι κάθησε στὴ «μοιραία καρέκλα τὸν θανάτου», παρὰ μὲ ὄσο καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα κοσμικοῦ σαλονιοῦ!... 'Α ν ὀ ρ ὀ π ο ρ ο, λοιπὸν, ἦταν αὐτὸς, ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμιων και νεαρὸς σοφός, ἡ Σ α τ α ν ᾶς μὲ τὰ ὄλα του!...

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1907)

* Τὶ συνέβαινε λοιπὸν;

* Μὲ λαχνασιωμένη φωνὴ μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι μερικὸι χωροφύλακες ἦσαν κάτω, ἀναζητῶντας ἔνα δραπετὴ τοῦ φρενοκομοῦ ποὺ εἶχε καταφύγει στὴ βίλλα μου...

* Κι ὁ δραπετὴς αὐτὸς ἦταν ὁ πολυαγαπημένος μου.

* Ναι, αὐτὸς ποὺ μ' ἔκανε νὰ γνωρίσω τὸν ἀληθινὸ, τὸν τέλειο, τὸν ἀπόλυτο ἔρωτα, ὁ τρυφερός και βίαιος ἔραστής, ὁ ἀπλοικός και μεγαλοπρεπής, ὁ ἔραστής, ὁ γενναῖος και ἡλιόλυπος και ἀφοσιωμένος μέχρι θανάτου, ὁ τέλειος ἔραστής—ὁ μόνος ἔραστής, ὁ ἀξίος αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος και, ὁ μόνος, ἀλλομόνο! — ἦταν ἔνας τρελλὸς, δραπετῆς τοῦ φρενοκομοῦ!

'Ὁ δυστυχισμένος εἶχε τρελλαθῇ γιατί εἶχε δῆ τὴ μητέρα του και τὸν πατέρα του νὰ καρτομοῦνται, ἐπειδὴ ἦσαν αὐτὴ κοί και στᾶθηκαν ἀφοσιωμένοι, ὡς τὸ τέλος, στὸ βίαιόν του.

CATULLE MENDES

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1919)

ὀλοένα και πιὸ ἀφοσιωμένος. 'Ὀλόκληρο αὐτὸ τὸ χρονο ποὺ νοιάθῃ τὴ σπάνια αὐτὴ εὐτυχία νᾶζω κοντά μου μιὰ πιστὴ και θερμὴ φίλη κι ἔναν ἀφοσιωμένο φίλο, ὄλον αὐτὸ τὸ χρονο, πεθαίνω ἀσπίσσο σὲ κάθε στιγμή, ἀπὸ ζήλεια και λύσσα! Γιατί ἡ τρομερὴ σκηνή, στὴν ὁποία δὲν πιστεύω, στὴν ὁποία δὲν θέλω νὰ πιστεύω, βρισκαται ἀδιὰ-κότα μπροστὰ στὸ μάτι μου. Κάθε φιλμὶα τῆς Μισέλίνας μὸθ θυμίζει τὰ δικὰ τους φιλμὰ στὴν πολυθρόνα. Και κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ζωρζ μὸθ δίνει τὸ χερί του, θυμιάμαι ὅτι μὲ αὐτὸ τὸ χερί, ἀγκάλιαζε τὴ Μισελίνα. Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Μοῦρξαται νὰ πᾶσο στὰ γόνατα τους, νὰ τοὺς τὰ πιὸ ὄλα και νὰ τοὺς ζήτησω συγγνώμην. Μὲ ἂν εἶνε ἀλήθεια!...

...Ὡ! τί φριχτὴ που εἶνε ἡ θέσι μου! Νὰ μὴ μπορῶ οὐτε νὰ τοὺς ἀγαπήσω, οὐτε νὰ τοὺς μισήσω.

...Καταλαβαίνεις τώρα ὅτι ὄλα τὰ μαρτύρια τῆς κολάσεως εἶνε χᾶδια μπρὸς στὸ δικὰ μου;

M. ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ